

1979 „ANUL INTERNAȚIONAL AL COPILULUI“

Conf. Ing. Sylviu Comănescu Hon. E. FIAP

Din toată populația globului, două miliarde de copii se uită la noi cu surisul lor, care luminează zorile omenirii în pragul acestui nou an 1979. Ei reprezintă această minunată lume inocentă, speranța noastră spre progres, prin care ne regăsim curajul acțiunilor noastre și bucuria de viață.

Să-i ascultăm, să le vorbim cu toată dragostea și să le respectăm drepturile lor – ale copilăriei, una din perioadele cele mai frumoase ale vieții. De altfel, grija pentru copii, ocrotirea și educarea lor sînt elemente esențiale ale luptei omenirii pentru progres, pentru o mai

bună înțelegere și prietenie între oameni, pentru fericirea și bunăstarea tuturor popoarelor.

Este de datoria noastră deci, să le asigurăm o viață fericită în pace și belșug.

Fotografia reprezintă una din preocupările plăcute și accesibile tuturor copiilor, astfel că vă propunem să oferim copiilor aparate fotografice și veți constata că viața lor, spre satisfacția și bucuria Dv., va fi mai frumoasă.

Publicația noastră „Fotografia” va consacra coperta a patra a fiecărui număr din acest an unor imagini din Lumea animalelor, ca un dar simbolic oferit copiilor noștri.

Lectorul Mihai Rădulescu, în afară de activitatea didactică se ocupă de cercetarea în domeniul istoriei literare și a artelor. Dinsul a inițiat un nou tip de cercetare : stilistica antropologică, publicînd în acest domeniu mai multe studii apreciate de specialiști. Preocupat de cîtva timp și de fotografie ca fenomen artistic, dînsul a descoperit interesul lui Ibsen pentru fotografie de pe poziții filozofice. Articolul pe care îl reproducem din revista „România literară” Nr. 40/1978, evidențiază ecoul fotografiei în gîndirea unuia dintre cei mai mari dramaturgi moderni.

HENRIK IBSEN ȘI FOTOGRAFIA

Lector universitar Mihai Rădulescu

Artiștii tuturor timpurilor au consemnat și consemnează fiecare nou pas al civilizației. Literatura și artele plastice, ca moduri de manifestare artistică deosebit de concrete, cercetate în evoluția lor, pot pune la dispoziția istoricului o foarte fidelă oglindire a progresului tehnic și a creșterii civilizației pe pămînt. Uneori, creatorii de artă au contribuit direct, ca inventatori, la îmbunătățirea vieții materiale a societății ; ne gîndim, de pildă, la Leonardo da Vinci, sau, ca generatori de idei noi, la Jules Verne. De cele mai multe ori, ei au contribuit indirect la evoluția vieții sociale, fie acuzînd starea de înapoiere a organismului social contemporan, cum este cazul unui Charles Dickens sau Emile Zola, fie căutînd soluții (mai mult sau mai puțin utopice), după cum s-a întîmplat cu Thomas Morus, Cyrano de Bergerac ori J. Swift. Intotdeauna, însă, ei au salutat cu entuziasm orice nouă descoperire, contemplînd-o cu adîncă satisfacție, laudînd-o, popularizînd-o. Nu afirmăm că scopul lor a fost unul de tip publicitar, și că entuziasmul lor i-a îndemnat, poate chiar în chip inconștient, să fie întot-

deauna promotorii noului, să înțeleagă din prima clipă avantajele deduse de omenire din orice nouă născocire tehnică a minții omenеști, să lupte, alături de oamenii de știință, cu mijloacele proprii lor, la instaurarea unei vieți mai bune pentru un număr tot mai mare de oameni lipsiți încă, în epoca respectivă, de satisfacerea multor necesități ale traiului de zi cu zi. Este suficient să amintim interesul unui compozitor ca Arthur Honegger pentru trenuri (ne referim la lucrarea sa simfonică Pacific 231), al unui poet desenator și om de teatru ca Jean Cocteau care publică Mașina de scris, ori la un romancier ca Thomas Mann care descrie, uluit, mișterul și poezia radioscopiilor.

Aceste gînduri ne sînt sugerate de faptul că anul acesta se împlinesc 150 de ani de la nașterea poetului, dramaturgului și criticului norvegian Henrik Ibsen, autorul a numeroase drame sociale și filozofice care au contribuit (și ele) la îmbunătățirea raporturilor sociale din patria sa și au stimulat tendințele reformiste ale unui Bernard Shaw în Anglia.